

SRĐAN KRSTIĆ

Mefisto
i
Zlatokosa

■ Laguna ■

Copyright © 2016, Srđan Krstić

Copyright © 2016 ovog izdanja, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mefisto
i
Zatokosa

I

U pro hladno jutro puno izmaglice, stvorio sam se u parku omeđenom zidinama nekadašnje tvrđave i laganoprošetao stazom koja me je odvela u veliki Grad. Izašao sam na svetlost, među smrtne i prolazne, umoran od večnog posla pred vratima Pakla – umoran od suđenja i presuđivanja senima, čiji niz kraja nema.

Na glavu su mi se popeli upokojeni pravednici, umišljene svetice i njihova kuknjava. Oni grešni su bili mirniji, ali mrtvi su mrtvi, bili oni dobri ili loši. Bavio sam se napornim, mučnim poslom i trebalo mi je malo da udahnem vazduha, da se oporavim i odmorim.

Kako vreme gazi po pustari večnosti, meni sve teže pada glumatanje seni ispred Sudije. Prenemažu se pokojnici, kao što su i za života činili, neretko bi i da podvale, a od mene traže milost kao da sam Bog, a ne pali anđeo.

– Smiluj nam se, Gospodaru – mrmljaju mrtve duše pred večnim konačištem, ulaguju mi se i često lažu.

Neprekidne kolone seni vekovima pričaju iste priče i mnoge hoće da me prevare, a mene čovek prevariti ne može. Ne znaju da ja vidim i sve što su zaboravili ili se trude da i ne pomenu u ono malo vremena koliko im se sudi. Misle da mogu i nas đavole da zbrzaju.

Umesto da olakšaju i sebi i nama, mrtvi nam samo otežavaju posao, koji ionako radimo preko volje. Moramo dole sa grešnima da ratujemo, duše njihove da oslušujemo, prevozimo i smeštamo. Ovde gore treba sa anđelima da se borimo. Sve više ličimo na lučke radnike koji odrade prepodnevnu smenu na poslu, a posle podne dograabe pušku i odu u lokalni rat, koji se vodi u komšiluku, tamo iza brda.

A te seni nove! Kako one na Boga hule i psuju bez pardona! Usred Pakla na Satanu dižu glas! Onda se dosete da treba veru da prigrlje, a ne da proklinju, pa onom bratu našem na krstu razapetom u slavu horski pevaju ne zato što veruju – ne veruju oni ni u šta – nego tek da teraju inat. Da i u Paklu nekom napakoste kad već ništa drugo ne mogu.

Mene psuju i grde, iako me mnogi i ne vide jer često samo nadgledam suđenje. Odavno smo se mi osavremenili, sudimo na više vrata. Nekada je Pakao imao jedan ulaz, kao i Raj. Bila je to visoka tmurna kapija posle koje povratka nema. Sada se uvek štrecnem kad prođem pored naplatne rampe na auto-putu jer odmah vidim koliko sve više ličimo na ove što naplaćuju putarinu.

U Pakao se uliva reka duša i ta jedna kapija odavno je po strani i retko se koristi, a nove su podignute

u nizu, jedna pored druge. Kad pogledaš sa strane, izgleda kao da im nema kraja. I sve rade u tri smene.

Kad sudim, meni zapadnu uvek oni najgori. Oni što traže advokata, porotu, rok za žalbe. Oni što kukaju za pravdom kao da je pravda nešto naše, a ne njihovo. Ubih se objašnjavajući da su upravo ljudi smrtni – slabi i podložni svakojakom zlu – pravdu izmislili. Ja ne sudim pravično, već onako kako moram.

Uz to, nisam ni školovan da sudim. U vreme kad sam slušao predavanja velikih arhandela nije bilo Pakla, a ja sam bio anđeo. Pravi anđeo. Sada sam Čupač duša, koji sudi jer boljeg nema.

Tako meni zapadnu oni koji su od rođenja bili dobri, nikome zlo nisu naneli, uvek smerni i poštenu, a našli se u Paklu. Pa, kako je to moguće? Ko je za to kriv? Oni sve što imaju uložili u večni boravak u svetlosti, sve to oročiše, a banka im propade.

– I gde je tu pravda, ko će sad sve to da plati? I čija je ovo greška, zašto baš ja? Ko je vama ovde pretpostavljeni? Ne znate vi još s kim imate posla! – zapene oni često, uvereni da je neko negde baš njih lično i to sa opakom namerom oštetio. Kao da će sunce da navuče zavese i ugasi svoje peći zbog njihove preuzvišenosti.

A ja, i kad bih hteo, nemam šta da im kažem. Raj već dugo ima problema s prostorom, a Pakao je svakim danom sve veći. Grešaka ima i nisu retke. Dopadne nama i poneka duša preko reda i probdi večnost u Paklu umesto u Raju, ali niko od njih nije bio toliko važan da bi ga oni odozgo tražili. Momci iz Raja nisu priznavali greške. Da nam i sâm Hrist padne šaka,

ne bi se na nebesima mnogo uzbunili. Bili bi zauzeti borbom oko prestola.

Baš ti dobri, lepi i pravedni, ti koji misle da imaju prava, bili su i najgori. Uvek oni traže ono čega nema ili im se ne može dati. Idu naokolo, moljakaju, teorije razvijaju. Iznalaze oni mane onostranom postojanju, vide probleme u našoj organizaciji posla, predlažu rešenja, mešaju se tamo gde im nije mesto. Zbog njih je dole u Paklu život nas onostranih postao stresan i napet.

Zato reših da se popnem ovde i posetim moje raskošne gospe. Došlo je vreme da se odmorim i protegnem, da malo povratim kondiciju. Usput će se naći vremena da obiđem stado, rasteram anđele, koji su se odomaćili ovde i ugrabim koju dušu Raju obećanu. Sporta radi. Da ne izađem iz forme.

Samo kraj smrtnih i prolaznih žena mogao je Mefisto da nađe mir, i kosti, kao svet stare, odmori do jutra. Okružen njihovim dahom, uronjen u zrelu, žensku lepotu, umeo sam da se preporodim, obnovim snagu i s anđelima borbu nastavim, a grešnima da sudim blago.

Raskošne, leponoge, mačkaste gospe. Sve do jedne razmažene, do greha sujetne, đavoljim darovima okružene. Obučene u svilu, okićene zlatom, ležeći na mekim jastucima, gostile su me svojim dražima, bujne i nasmejane. Svaka je nosila moj pečat na ljupkim stopalima, kojima zemnim životom hode, i pakleni sjaj u oku, kojim te gledaju i do dna duše prodiru, blago i meko, da ne osetiš i da ti bude milo.

Stigoh tako natmuren i željan spokoja pravo iz podzemlja u stari park, a onda laganim korakom u Grad. Zalutao među prave metropole, bez glasa je on primio

zlog duha i njegove demone na svoje neoprane ulice. Niko živ u ovom gradu ne bi prepoznao đavola u meni. Samo su snovi ljudski znali da je Gospodar tu, pokraj njih, a snova je bilo malo.

No, već u rano jutro, tek što se prošetao ulicama, Sudija koji duše meri nabrao je čelo. Ovaj Grad se promenio. Svet se menjao. Točak se pokrenuo. Sve se pod kapom nebeskom menja. Samo Pakao i ja čekamo, kao što bismo čekali i da nije promena koje mute vodu.

Čekamo mi pobednike da nam dođu skupa s pobeđenima. Ustanova smo od tradicije i poverenja. Jedrimo odakle god vetar zaduva. Tu smo i kad sve drugo zakaže, kad se istine rasplinu, a sumnje počnu da se kovitlaju. Mi vas čekamo i u ova vremena kad pravih odgovora nema, a stari, istrošeni ne vrede.

Pakao vas nikada neće izneveriti.

Duše su se u ovom Gradu, kao slatkiši i gazirana pića, nudile na prodaju: mnoge za čist špric, jednu ratu kredita, a često i za jeftinu haljinu ili pošten obrok. Križa i inflacija vladale su na svim poljima. Duša mnogo, a potražnja slaba. Gomila bezvredne robe i malo kupaca odmah obori cenu.

Odavno mi sa Rajem ne ratujemo zbog duša. Sad je sve u kvotama. Raj brzo ispuni svoju, a nama ide ono što preostane. Ionako nema više tih velikih ljudi i žena, koji u sebi planinske vence i duboke ponore kriju, spremni da se s vrha u sunovrat bace i ponovo ispnu. Nema. Progutalo ih vreme.

Ovi novi, koje Raj uzima – svi su isti. Kao da ih je mali brat moj Isus napravio na nekom od onih trodimenzionalnih štampača, a onda ih po potrebi

---

umnožava, a ponekog plasira i preko interneta da poput kompjuterskog virusa zarazi sve čega se dotakne.

Ti njegovi, otkad su se u pelenu prvi put upiškali sve znaju o životu, o sudbini i univerzumu. Sve. Bog i njegovi sinovi su po prirodi stvari uključeni kao bonus u to njihovo znanje koje gutaju s prvom kašikom, poput brze hrane, bez ikakvog pitanja ili sumnje. Samo gutaju, pamte i trepću.

Ponekad sam više iz dosade, no potrebe radi, Raju otimao one duše koje su Sveti Petar i ostali unapred upisivali na svoj spisak. Da malo razbijem monotoniju. I mi i anđeli postali smo dosadni, kao dve velike korporacije koje su podelile tržište i više se nigde ne sudaraju. Nije bilo zabave, a trebalo je s vremena na vreme uneti malo živosti.

Tako sam se namerio da potkupim i pridobijem za nas jednu naoko čistu dušu zrelog, poštenog čoveka, koga smo tražili dok je još bio živ. I nama i Raju bio je potreban zbog gradnje u visinu. Njima je bio potreban umešan arhitekta jer su morali da prošire smeštajne kapacitete, a nama da dignemo još jedan red kapija iznad postojećih da povećamo protok.

Čovek je bio cenjeni stručnjak. Mason. Što znači: naš ni njihov. Hrišćanin. Bar na rečima, a i onda kada treba poštovati običaje i darivati crkvu. Dela su već nešto drugo. Po svemu je on zaslužio da se nađe dole kod nas, ali Raj je okupljao veliki tim specijalista koji će im pomoći da u istom prostoru smeste bar dvostruko veći broj duša, što je za njih spasonosno rešenje, a za mene izazov.

Tog jutra sam imao zakazan radni doručak s pomenutim gospodinom. Sivo odelo. Siva kosa. Namazan i premazan, samouveren i čvrst. Oko vrata lančić s krstom, naravno skriven ispod košulje i kravate. Oči bistre, trag ptice grabljivice u njima i daleki odsjaj pohlepe.

Nije on bio lak plen, ali nije dorastao starom đavolu. I dok sam polako lomio odbrane duše kraj sebe, zagledan u daljinu iza zelenih stakala poslovnog centra u kojem smo se nalazili, pojavi se Ona! Iznenada, bez najave, kao zvezda što nebom tamnim blesne i noć razgori! Kao munja što zapara tiho veče i zapali šume! Kao oluja što za sobom najslađu pošast ostavi!

Zlatokosa, vitka, ponosna kao lavica. S pogledom što seče i do dna bića silovito prodire. Sa očima mačke i nožicama koje đavolu prastarom dah presekoše i pamet zlu, bistru i britku pomutiše. Srž mi zadrhta probuđena, i izvi se plodnim, svežim vetrom poneta.

Okrznuh neznanu pogledom. Tren samo, da niko ni naslutio ne bi da se moje oko na Njoj zaustavilo.

Staro, đavolsko, iskvareno srce Mefistofelesa matorog, koji je nemilice duše grabio i u Pakao ih vodio, odmaralo se i uživalo na dražesnim stopalima mladih dama ili zrelih gospođa. A ove vitke nožice, tankih gležnjeva i slatkih okruglastih peta, koje su na visokim štiklama oštro udarale o uglačani pod, zazvoniše ledenim hodnicima đavolovog srca.

Duše mi behu posao. Lepe ženske noge – strast.

Po zvuku koraka, po onom sitnom, odsečnom jeku potpetica, znao sam da pročitam dušu žene. Ponosite,

nesrećne ili podatne; one hladne što sporo cvetaju; one vrele koje se zapale i sagore – sve su zvučale kao muzika sfera dok su koračale u svojim prekrasnim cipelicama. A cipele njihove – nimalo slučajno – izvijenim oblikom podsećale su na đavolsko delo.

Ništa slađe za Mefista, umornog od Pakla i večite kuknjave pravedno osuđenih, no da s kakve mirisne nožice izuje meku cipelicu, utisne pečat na stopalo prekrasne dame i time je u ponositu dvorkinju Pakla pretvori; pa da preko glatke kože, nežnog članka i vitkog lista, ne zaustavljajući se kod kolena, u pol njen zaroni, sladeći se opojnim mirisima uspaljenog, vrelog ženskog, u kojem pohota caruje, đavo uživa, a nebo ga prokletim naziva, bojeći ga se.

Nema većeg straha za anđele od materice kojoj se grlic otvara i pulsira prateći vrhove sladostrašća. Sve je tu sklisko, mračno, nabubrelo. Nema mesta da se razmahnu krila.

Taj kratak, đavolu starom dovoljan, pogled na mladu lavicu – probudio je sećanja rasejana duž vekova. Bol, koji još od pada potresa naša srca što kucaju treptajima zvezda i s njima će da zgasnu, ujede me oštrim zubima. Jako, onako kako bol treba da ugrize onog ko je sa nebesa pao.

Više od dve hiljade godina, dvadeset vekova ili dva milenijuma deli me od Lucije i njenog osmeha. Za smrtne, to je vreme proteklo od lažnog rođenja glumca nad glumcima, mog brata iz Raja, koji je samo jedan od nas sinova, nikako i jedini. Doba od kojeg oni računaju vreme, kao da pre te komedije s Isusom nije bilo ljudi

i bogova. Za nas, duhove, tren u večnosti. Za mene, večnost bez istine.

Lucija je imala oči dvorskih mačaka starog Egipta. Njen osmeh je znao jutarnji mraz da otera i nebo plavetnilom ispuni, a kosa njena Sudiju je opčinila za večna vremena. Trag stopa njenih uskih još u duhu mom stoji. Ona je bila divna žena, s mojim nebesima skrivenim duboko u duši.

Heteru sam upoznao na trodnevnoj gozbi, koju je svake godine o praznicima Junone Kaprotine priređivao trgovac Tacije Limpik sa ženom. Vino se tad potocima točilo – gusto, mirisno i slasno. Jelo beše čist porok, a ne potreba, piće tek blago opuštanje. Ljudi uplašeni večne dosade u Raju svesno su stremili Paklu.

Bio je to Rim. Prvo grad, pa država, i na kraju carstvo. Veliki Rim. Danas pretvoren u prah i pepeo.

Luciju sam kitio zlatom Afrike, pali anđeo u liku patricija iz roda Serhija, sa ranom zadobijenom u ratu zbog koje nogu vuče dok hoda. Najskuplje tkanine sa Istoka krasile su njene obline, jer je ovaj đavo lud bio za Lucijom u kojoj je nebesa slutio. Nožica njena bosa samo je po cvetnom tepihu gazila. Ali u Pakao prelepa Lucija nije došla. U dubini svojoj nije Mefista na svetlost iznela, iako je ime njeno od Svetlosti sačinjeno.

Znali smo tada da moj mali brat Semijaza, kasnije nesrećno prozvan Isus Hrist, sprema grandioznu prevaru među smrtnima. Taj veliki improvizator, koji je postao prvi na nebesima ne ukrstivši mač ni sa jednim od nas, bio je i ostao majstor mutnih radnji i lakih podvala. Toliko je spletkario da je na kraju samom sebi podvalio, stradajući na krstu.

Zato sam i bio u Rimu ne bih li osujetio njegov naum. Ne bih li ga spasao od njega samog. No, bio sam na pogrešnom mestu, a i vreme u kojem sam boravio u Rimu nije bilo ono pravo. Kad bude došlo vreme koje smo čekali, kad on bude razapet na krst, ja ću s dvojicom velikih arhandela biti daleko, na granici postojanja.

Vreme nikad nije bilo moj veliki prijatelj. Luciju sam izgubio odmah i zauvek. Anđeli su je ubili u snu. Krilata, bela braća naša. Oni što nas s neba pobacaše. Oni dobri, koji se sa zlom bore.

Ja ću se uvek sećati tog dana kad je tužni patricij iz roda Serhija stajao nad beživotnim telom žene u kojoj su se nebesa krila, bez obzira na to koliko želim da ga zaboravim. Bio je to onaj dan koji će mnogo kasnije početi da slave kao Božić! Isti onaj dan kad se moj mali, besmrtni brat iz Raja, navodno rodio u ovom svetu kao Mesija.

Sve su anđeli odneli. Ostao je samo miris njene kose i trag stopala prelepe hetere na nežnim laticama, koje su rasute po podu, uvele već do večeri. A kad je pred zoru hladni vetar snažno zagudeo rimskim ulicama, od moje Lucije ne ostade ništa više. Ni rimske imperije nema više.

Jasan zvuk potpetica koje se gube u daljini trgnuo me je iz sećanja, ali bol ostade u zlom duhu mom. Nepoznata je odlazila, ne primetivši starog đavola pred kojim seni drhte, a snovi se povijaju.

Posvećen ženskim nogama, strasno kao što samo pali anđeo može, još ne čuh takvu melodiju koraka. Topla je duša Njena, ljubavi puna, i to one ljubavi

koja ne meri i ne daje se iz računa, već voljom svojom čistom. Voljom da i nas s neba bačene, u nemilosti okupane, zavoli ako joj se prohte. Lavica. Đavolica prava, vojvotkinja Pakla.

Iz koraka Njenog sve pročitah. Iz zvonkog glasa kojim je kamen pod stopama Njenim opevao sreću svoju, jer Ona baš njime hodi, potvrdu dobih.

– Opasno je, ali se isplati – rekoh čvrstoj i odlučnoj duši kraj sebe, nastavlajući glup, nategnut razgovor koji smo vodili. Nijednom rečju, pokretom ili pogledom, nisam odao šta je đavo u nepoznatoj slutio.

Činilo se kao da je Mefisto svu svoju pažnju posvetio tom crvu Pavlu, kako se zvao sivi čovek u sivom odelu s pogledom ptice. On se dvoumio, odmeravao. Dobro je shvatao šta mu govorim i šta hoću da mu kažem. S obzirom na to čije ime nosi nije ni čudo što se prevrće s jedne strane na drugu.

Tako mu je i slavni imenjак činio. Prvo je bio Savle, pa se onda prozvao Pavle. U početku poreznik i pandur, onda od svega pomalo, a na kraju je završio kao najpoznatiji svetac, veći Isus i od Hrista i pravoverniji od samog Boga.

No, ako ćemo pravo, Otac i nije bio naročit hrišćanin. Priča o Ocu, Sinu i Svetome duhu bila mu je posebno mrska, a u crkve nije zalazio. Džamije je voleo još manje. On nije obilazio hramove.

– Ne znam, to je zaista interesantno, ali bih morao čitavu stvar da sagledam iz više uglova i da se posavetujem sa kolegama – odgovorio je čovek, kupujući vreme, a iza nas zaškripaše olovčice. Ja sam slegao ramenima. Šeretski, kao duh u liku čoveka.

– Moram još da razmislim – kazao je Pavle na kraju, i otpio iz čaše, a pisaljke ponovo stadoše da škripe.

Mladi anđeli, utvare nebeske, zijali su sa obližnjeg lusteru dole na nas. Rumenih obraza i kovrdžave kosice, gledali su pažljivo, pamtili i beležili. Anđelčići, loši špijunčići.

Svaki moj korak, svaku reč su zapisivali. A morali su da pišu, jadni heruvimi, jer su teško pamtili. Ceo dan bi gledali, gledali, a uveče kad treba na nebu da podnesu raport – ništa. Mućni glavicom, zatreperi krilima – ništa. Zato su im naredili da zapisuju šta gospoda odozdo rade kad se među smrtnima u ljudskom obličju šetaju.

Svima su smetali. Ja sam ih trpeo kada sam morao i svaki čas gledao da im umaknem. Ponekad bih nekog dokačio šapom ako mi se primakne, a znao sam i pokoje krilce da skrckam ako sam bio loše volje.

Velzevuv je jedini uživao s njima, jer je oduvek želeo vernu publiku koja bi pomno pratila njegove beskrajne nepodopštine s bakicama, ostarelim gospođama i sedokosim devicama. On je uživao da obrazuje nevine nebeske duhove, koji su oduvek bili više naklonjeni maloj deci nego babama. Kad su tako pažljivo pratili Velzevuvove ludorije s prezrelim damama, ne treba ni nagađati šta sve rade i koliko špijuna šalju gore kad ja krenem da otimam duše.

Osećao sam tri para anđeoskih očiju iza sebe. Tačno sam znao gde je koji, jasno sam čuo škripu njihovih olovaka koje su sve pogrešno zapisivale, dok su se Zlatokosini koraci gubili u daljini.

– Hodaj, lepotice – pomislih – gazi po pločnicima lepa i slobodna. Gazi po hodnicima i srcima. Neka kosa tvoja zlatom ispuni ulice. Neka oči tvoje svet upiju i u duši tvojoj trag njegov ostave. Hodaj slobodna u inat anđelima i nebesima. Ti, Zlatokosa, moja lavice!

Dok sam se, zadovoljan, u podzemlje vraćao i dok sam na tasovima na kojima duše merim sudbine mrtvih vagao, nožice one slatkih okruglih peta gaziše bose po ledu u mojim grudima. Dok se bol grešnika, koji Pakla dopadoše iako su kartu za Raj kupili, ka nebesima gluvim uzdizao, zlačana kosa Njena večni umor je s mojih veđa uklanjala.

– Čitav sam život Boga poštovala, u pokori živela. Nikada greh nisam počinila. Ni pomislila na greh nisam – gnjavila me je uporno jedna baba-devica. Žilava, sva spečena od jeda i molitvi, kukala je ne prestajući i dalje da se moli onima što su je odozgo bacili.

– Slušaj, ženo! – prekidoh je na kraju. Red se iza nje otegao, a ja sam se spremao ponovo da vidim Zlatokosu.

– Ja bih tebe sad odmah gore poslao, samo da mogu. Meni uopšte nisi potrebna, a i Pakao će bez tebe da preživi. Tebe su oni odozgo vratili. Ne uklapaš im se. Kažu da si sama protiv sebe grešila i da je moje, a ne Petrovo, da ti sudim. Tvoji su te bacili ovde kod mene.

– Lažeš, Sotono! – vrisnu duša i ispisa rukom znak krsta preda mnom, sva usplamsala, kao da će bes njen i krst da me oduvaju pred vratima Pakla. A mene odavde nijedan vetar oduvati ne može.

– Ja nisam Sotona. Ja sam Mefisto. To mi je ime odmilja, a i lepo mi pristaje. Mefisto, Mefistofeles, a kršteno mi je Mefistofel. Kako ti se sviđi. Gospodar Pakla se zove Satana, mada više voli kada ga zovu Lucifer. To mu je anđeosko ime. A on se, da te razočaram, krsta uopšte ne plaši, baš kao ni ja što za krst ne marim. Mene nisu na njemu razapeli. Krst ti ovde ništa ne pomaže, a iskren da budem, ni gore ti ne bi mnogo pomogao. Možeš da se krstiš ili da se klanjaš, možeš mirisne štapiće da pališ, žrtve da prinosiš, ali sve to skupa kod njih gore ne pomaže. I ne izvodi više, veštice matora, nego ulazi u Pakao!

– Ne! – uskopisti se starica – nikad, Sotono! Nikad!

– Da si manje vikala „ne“, sad ne bi ni bila ovde – rekoh i dadoh znak straži da je uklone dok se ne dogovorim sa Svetim Petrom šta da radimo s njom. On ionako dugo već šalje svoje potuljene glasnike da me odobrovolje. Nešto mu je trebalo, a došlo je vreme da ga zadužim.

Sutradan, dok sam vabio dušu Pavlovu, preko noći očvrslu, rešenu da ne popusti ni po koju cenu i da istraje na svom putu ka nebesima, Zlatokosa ponovo prođe kraj mene. Koraci Njeni, poput slapova bistre vode, utoliše mi žeđ za lepotom. Žeđ đavola. Žeđ sile „što vazda zlo čini“, kako će oni zaista zlobni delo njegovo nazvati, „a uvek dobro sazda“, što će isti ustvrditi, ne bi li i đavola svom dobru priveli.

– Prilika je dobra, priznaj. Tako nešto nemaš svaki dan – dobacih nesrećniku kraj sebe, upinjući se da ga

sloim, što je anđele nateralo da priđu bliže, ne bi li bolje čuli.

– Ne znam šta da vam kažem – odgovorio je on, spreman i odlučan da me nadjača, a belokrili pacovi primakoše se još jedan korak. Trojica ustreptalih. Usredsređeni, sa beležnicama u ruci. Anđelčići – žbiri Hristovi.

– Nemoj sad da se povlačiš. Nemam vremena da čekam dok se ti premišljaš. Život neće da čeka na tebe. Rizik jeste veliki, ali su benefiti još veći – uživao sam se u ulogu, upotrebivši reč kojom su današnji ljudi zamaskirali ono što se jednostavno zove korist. Razlika je što korist ne zvuči lepo, a benefiti su daleki, bezlični, naoko bezopasni.

Oduvek su ljudi pronalazili reči kojima će da pokriju svoju lošu stranu. Nije to nikakva novost, samo se moda menja, a ovaj đavo je oduvek bio kicoš.

– Hrabre sreća prati, momčino moja – sada sam se vratio oprobanom, starom citatu. Promena ritma, malo benefita, malo latinskih poslovice. Prisnost.

– Još jedan dan ću da ti dam, i to je sve! – završih ljutito, pošto on nije reagovao na moje sitne majstorije, a olovčice zaškripaše. Sva tri anđela behu mi iza leđa. Vredno su pisali ono što sam hteo da pišu.

Kažu mi moji odozdo da će ove anđele špijune uskoro tehnološki unaprediti i podeliti im ove nove, elektronske beležnice, da mogu razgovore da snimaju i odmah preko mreže šalju gore. Svaki će imati i GPS i bežičnu satelitsku konekciju. Jedino je problem što nikako ne mogu da se izbore s tim đavoljim napravama.

A računaju neki u Raju da ćemo im ometati veze kad anđeli nauče da rukuju novim spravicama. Zato još uvek škripe olovčice. Što je sigurno, sigurno je.

Ostavih anđele, zadubljene nad svojim sveščicama, i pogledom potražih oči Njene. Oči mačke i žene, oči lavice. Oči što promenom u duši menjaju boju kao moćni okean, koji nikad i nigde nije isti. Bistri zeleni plićaci koralnih sprudova, zalivi i uvale u kristalno plavom i siva pučina pred oluju – behu mora Njenih očiju.

Polete Mefisto, duh brži od same svetlosti koja mrak para, dok su anđeli gledali na drugu stranu. U dubinu Njenu potonuh – neprimetan – u srž bića koje je svetlošću novom okupalo starog đavola. Daleko iza Njenog pogleda koji slučajno skliznu ka meni – nestadoh u Njoj.

Netaknuta, čista. Anđelima neuprljana, đavoljom rukom nedirnutu. Kao nebo posle kiše. Plavo, sveže nebo. Kao potoci u proleće. Studeni, zdravi. Duša neiskvarena, radosti puna. Duša za ljubav spremna. Za ljubav nepomućenu. Pravu ljubav. Onu ljubav koja rađa i od koje se zemlja, podzemlje i nebesa tresu.

Izađoh, zadovoljan, smiren. Iza mene nije ostao nikakav trag. Niko nikad neće saznati da je Mefisto u ovoj duši bio, u kutke Njene zavirio. Ni Ona, ni anđeli, ni Otac sâm. Jedino će Lucifer čuti. I biće mu drago.

– Sutra ti je poslednji rok! – oglasih se još jednom, govoreći Pavlu polako, da anđeli tačno zapišu.

Zlatokosa se izgubila, ošinuvsši me sivlom oluje. Beše to Njen prvi, svesni pogled upućen Mefistofelesu – Čupaču duša.

Anđeli su pisali, Pavle se uspešno opirao, a ja sam u oluji Njenoj pijan posrtao. Nebo se natuštilo i kiša je počela. Teška, olovna kiša poput Njenog pogleda. Zlatokosa se više nije pojavljivala i ja se vratih u Pakao, tmuran kao nebo koje sam ostavio za sobom.